

KULTUURIPOMM

Külakapelli taidlusõhtu

HINDREK RIIKOJA

Postimees

Esimest korda puutusin ma muusikateatriga kokku umbes nelja-viieaastasena, millest on mälu jäänud vaid Vanemuise hirmsuur saal ning ühel ajal igav ja õudne tegevus laval. Mis täpselt, seda enam ei mäletagi. Teine kord oli aga Estonia legendaarne «Pipi Pikksukk», millest on meeles vaid helged mälestused.

Seevastu viimane kogemus Estoniaga ehk täpsemalt öeldes operetiga «Viini veri» meenutas taas seda esimest korda. Muidugi on võimalus, et olen lihtsalt

nii harimatu inimene, kes tõeliselt kauneid kunste ei mõista, aga ma ei tahaks vähemalt ise sellist koleteatri elamust oma harimatuse stüüks panna.

Mis see «Viini veri» siis õieti oli – jant kolmes vaatuses ühe vaheajaga. Kamp inimesi, kes võisid küll tehniliselt imehästi laulda, kuid kellest ei olnud võimalik sellest hoolimata aru saada.

Tegelikult võiks ju laulda hästi, aga samal ajal ka arusaadavalt. Laulust veel jubedam oli tegelaste lavaline liikumine. See kõlab küll koledasti, kuid tundes, et niigi kitsukestele teatrilavale oli lahtijä lastud kari puuhobuseid, kellel lavastaja oli iga

hinna eest palunud vältida nõtkust ja pehmust. Nagu üks hea kolleeg kolm aastat tagasi ühel etendusel tabavalt märkis – laval taidles külakapell.

Muusikalide ja operettide puhul on muidugi alati küsimus, kas osatäitjate puhul tuleks rõhk panna heale lauluoskusele või näitlejameisterlikkusele. Tegelikult peaks ainus eesmärk olema pakkuda meelelahutust, mis oleks kõrvale kosutav ja silmale enam-vähem kaunis. «Viini veri» puhul olid täitmata mõlemad kriiteeriumid.

Ma ei mõista kriitikuid, kes peamiselt linnahallis esitavaid muusikale aastast aastasse

maha materdavad. Minge vaadake palun korra siinmainitud etendust ja räägime siis edasi, et kes teeb ja kuidas teeb ja kuidas sellesse suhtuma peaks.

Minu kokkupuuted muusikateatriga ei ole olnud küll teab mis sagedased, kuid ma olen siiski näinud veel mõnda Estonia lavatükki peale Pipi ja «Viini vere». Kustumatu mälestuse, ma ei hakka siin täpsustama, millises võtmes, jättis mõne aasta eest näiteks ooper «Don Giovanni». Ooper mulle küll ei istu, kuid seda vaadates ei tekkinud hetkekski kahtlust, et seda tehakse hästi ja heal tasemel. «Viini veri» sellist elamust aga ei pakkunud.